

Tako si upa astronomija na pot tudi v nedozorne svetove in čul boš o sijajnih triumfih, ki jih je dosegla pri raziskavanju nevidnih nebesnih teles.

In sedaj sva gotova!

Obleci preko telesa to tanko kožico, ki je popoloma neprovodna za toploto! Varuje naj te strahovitega luninega mraza in njene neznosne vročine! Oprtaj si na hrbet rezervoar tekočega zraka, da se ne zadušiš, kadar šineva iz zemeljske atmosfere!

Če imaš še kako željo, izrazi jo hitro! Takoj bova 80 km nad zemljo. Tamkaj že jenja njeno ozračje. Zaman boš tedaj odpiral usta ter skušal govoriti — z zrakom nama zmanjka tudi govorice.

Zato dobro pazi name, ko bova hodila po luni, kajti morala se bova pogovarjati edino le v mislih, s kretnjami in pogledi.

Odbila je šesta ura, visoko na nebu blešči prvi krajec, daljen cilj najine poti.

Odtod! Naprej!

Še en pogled na rodno zemljo, obsejano od večernega solnca!

Na zelene planjave, na šušteče gozde, na kipeča morja in žuboreče potoke, na strme vrhunce, odete v večni sneg, na rožno večerno zarjo, ki poje po firmamentu tihe barvne akorde.

In na tebe, človek, ki sem ves tvoj in tvoj, mati Zemlja, ki si me vsega priklenila nase v ljubezni in dobroti.

Daj izpregovoriva na razstanku še eno sladko besedo, da čujeva še enkrat človeško govorico, ki sva jo tako iskreno vzljubila!

„Zemlja! — — — Zemlja! — — — Zem . . .“

(Dalje prihodnjič.)

Janko Glaser:

Koprnenje.

„V dušo pečejo me pisma tvoja. —
Kaj od solnca so tako ožgana,
dragi moj, na jugu daleč tam?“

Ne od solnca — tu jesen je mrzla.
Grenka strast je, v meni zadržana,
žroča, žgoča, ko iztlevam sam.

